Τί εἶναι αὐτό; Ἡ ἐδικό μου δὲν ἠσθάνθην
τοιαύτην ~~ἀγάπην~~ εἰς τὴν καρδίαν μου. ἐδικό μου
ἠσθάνθην τὸ τοῦτον εἰς τὸ τῆς
νιόπλους μου τὸ ἴσον ἴσον αἰσθάνομαι. Τί
εἶναι τοῦτο; ἐδεμία ἀσχήμια. Τί λέγω
ἐκκεφάλι τοῦτο; ἐδεμία ἀσκόμια. Τί
αἴσθημα εἶναι τοῦτο; σιγή. Τί ἐκκεφάλι
τοῦτο; Ἡ δὲ εἴδη; δὲ διαφέρει μι-
κρὸν τῆς τῆς ~~[illegible]~~ ζωῆς μου τοιαῦτα
λεπτὰ λεπτότατα αἰσθήματα; ἢ νὰ
μόνον εἰς τὸν καιρὸν τῆς νιόπλους μου; ἐδὲν
μ' ἀσκομίζει. Ἀλλὰ μία φορὰ νὰ
νὰ μοῦ λέγῃς εἰς τὸ ἄνθιον μου δὲ δόσῃς
ἢ ἡ φορὰ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων
ἐκεῖνον εἰς νὰ μοῦ λέγῃς λέγω ὅλ-
ὅλ Γεώργιε δὲ ἴδης ἂν σοῦ διαφέρει
τοῦτο τὸ αἰσθήματα καρδιοῦ εἶναι ἄλλη
νιόπλους ἡ ἐδικό μου ἐκκρέμεται. νὶ ἢ
μὴ σφιγμένον τοῦτο τὸ αἰσθήματα
καὶ ὁ πόνος νιόπλους τοῦτον τὸ αἰσθη-
μα ὁ Γιέων ἐκκυμᾶ ἢ ἀσφαλίσῃ μὲ
ὄμορφον δὲν δύναται ταύτην τὴν εἰς τὸ σῶμα
σου ἐνόρμησιν ταύτην λέγω τὴν ἐνόχλη-

αν εύθυμοί ο γέρων ν' αποχαίρει κι' μη
δυνάμενος πολλά μόνος αι μέρες πόνον
χαίρει πολλά ανατενάζει πολλά δακρύει
πολλά λέγει χωρίς κι' εκ βάθους καρδίας
Α Αχ. Αχ. Αχ. δεν ήμουν γέρο
νος δεν ήξαβηνα δεν ένιωθα αι σαν μέ
σας δεν δεν σας ήξερα μεγάλε γέρο κ' σας ν
δεν σας γνώριζα μεγάλε γέρο σας νυν μόνος
καλά μόνος κείμαι σε οι φίλοι σε
σε αι σαν αναπαύσαι. Δαφνώνας. Ευφιανώ
Πενέλης Ξαρχιών κ' Νόμων ήχεν
κ' θαυμασιών. Αχ. Αχ. νεκρέ δόν
λάβεν δυστύχε ο δυστυχής κ' δεν βλέ
πεις διόλου ~~πάρε~~ πάρε μαλλί ~~εχοντες~~
μεταμορφώνει δι' ορθαγρεί τι εχοντες
οι τύφοι κ' αι δακρύσαι κ' πόνοι ο
συνδάσανε ξένε δεν μου άρεσεν να
ίδω μη δόν μη αγαθίνη. αχ! όμως
ιδού ο λαός πλήρωσαι σε. πλήρωσαι
Αίθρα φέρε. Γαρήνε θαυμα
σα Πρασινόλαλη χρόνε. Σοβαρόν

Δάσος. Ἀναλάσαντες οἱ Ἀγίοφκε
Πολαμί. Ὁμαλή τὸ Πεδιά
Ἀσόριμνοι Βράχοι Λαί
ὀρείζω. καθῆτε σοῦ τιγμήν
ἐγώ δεν ἤμην ὁ διαβάτης νέος ἐμφο-
σθεν ἡμῶν ἐγώ δεν ἔρχομαι ὁ σπουδ
ὁ τ. πολαμί. πόσων οἱ δάσος ὁ
πομπεύ ἐ μέχρι βράχων τὸ θάλασσα
ἀρνήσθε τόλο νὰ σὺ βράχε δεν τὸ
ἐνθυμήσθε τὸ νυκτερινόν μετὰ συμπόσιον
τὸ ὁποῖον ἐπάμωμεν κοὐ τοῦ σόδας τὸ
ἐν ὡ ἡ Σελήνη ἤδη ἐμέρχετο νὰ
κλίνεται πόσοι σα ἄνθη τὸ σεδὸ
φαίρεσαι νὰ μὲ σαρθενικὸν ἄρμα χορεύ-
σαι ἔφαμον τὸ ἀρνήσαι ἐγώ κλαιω
νὰ σὺ δεν μ' ἀσφαλίσαι νὰ νὰ μοῦ ἔφυγε
φαλαύλης ||

Ταῦτα ἔφυν ἤκουον ἐν τῷ σαφανεμί-
τῳ τὸ δάσος. ἀχά νὰ σφίν σὺν ἀρνήσεν
σοῦ ἔαύτον τὸν ἐμνν δεν μοῦ ἔκαθε
ἐγώ ἤθελον ἐμνάν σιόν σκάθεσαι
με σαρ' αὐτόν. ἀχή σὺν ἤκουστο.

Ὦ ἰσὰ θεοὶ ἐν ἤλιε ἴδετε νύν
τὸ κόσμον ὅλον οὐ ἤλιε γνωρίζομαι κ' τὰ
ἀνόμοια ὅλων νῦν κινανίδων οὐ μέ-
χρι τῆς νῦν ὥρας γινώσκω ἰδοὺ
τοὺς νέους κ' νέας μαθοῦσα τὰ αἰσθήματα
οὐ ἤλιε ἴσως κ' τὰ ἀπόρητος αὐτί μοι
φαρμακῶ σε τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι τί
εἶναι; Ἄλλοι φοροῦντα ἐρῶ νέοι
οἱ τόσοι κ' τόσοι. ἄχον κ' θαύθηκον
τοῦτα τὰ αἰσθήματα ἢ γνωθέντες
κ' ἀληθέντες ἀποθάνοι; αὐτί μοι ὅτι
ἔρως ἀγρόνοιν αὐτί μοι δοκιμάζομαι τοῦτο
δεν μὲ δοκῶ κ' δεν ἔχω. κ' δεν δύνα-
μαι νὰ ἀγωνίσθω. Θέλω ἴσως νὰ
μαθῶ τί σημαίνει ἐρῶ κ' τὸν ἀνοχεθεῖ ἰδοὺ
οὐ μόνον Μαθητὴ εἰμί Παρθένος
εἰμί αἱ παρθενικοὶ κρίνων ἀναδυόμενοι
Εὐ ὅρκον κ' σάχιν φαίνεσθε κ σκοπὸ
μὲ πρὸς με ἀνοιγόμενη. εἰ ὁ κόσμος
κ' βασιλεῖς.

23. Αὐγούστ. 1871. νύκ τὸ δάσος
τοῦ Δαμῶνος Μονῆς.

κρίμι Δεσποινίς Ἑλένη.

Ἐξημέρωσε αἱ ἑξῆς. Ἐν θεᾷ χαρᾷ τῶν.
Ὦ θέα ὡραία. Ἐλθε τὸ ἴδιον μοι ἀπαρ-
τα μείνε εἰς ἑστίας μεθ' ἡμῶν σαν ἀγκῆρι
ἡ συρίζουσα φωνὴ τοῦ βουνοῦ κελαΐνον
τὸ κοραλλὶν δάσος ὁ ἀφιχνούμενος ἐπὶ
τὰ πόρφυρα τῶν δένδρων ἥλιος. Τὸ
ἀρνίζαλον ἔλθε δάσος. καὶ αἱ ἀφάντοι
πορφυραὶ μοι ἦχον ἤδη ἐνθυμοῦνται αἱ
τὴν καρδίαν σε αἱ μνήμαι ὡς καθ'
ἕν τὸ χρονικὸν σε μεθυμαλὶν διάστη-
μα ἐκοπιάσαμεν τὴν δόλιχον μεθ' τὴν ἀνηφό-
ρειαν ἡμέραν καὶ τὴν δολιχέαν μεγὰ ἐκείνη
καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνηφόρειας τὰ ὄχανα
δὲ σοι ἀφήνω ν' ἀκούσῃς τὰ θυσιακὰ καὶ
ἁρμονικὰ τῆς θύσεως ὄργανα. Καὶ τὸ σῆθος
αἱ τὸ νὰ ἐξέλθῃς ἐν ἤδῃ αἱ σοῦν ἐφόν
ἄρσον ἀρίστουσαν. μιᾷ φωνῇ. τῇ ἰδιᾷ
ἁρμονίᾳ καὶ μέλῃ ἴδιον μέρος ἔχον τὸ δάσος
ἐν χορείᾳ καὶ ᾄσει. ὡδὴ δὲ ὀλιγοστῶς
ἡ ἐμὴ ὡδὴ. δὲ ὑψῆς καὶ ἔθλο καλὰ τὴν διάθεσιν
τῶ ἠλιοστόνου τὸ ὄρχανον ἀνίρ. ἔτι νοῦ
τὴν ἐφοίαν ἐν κόλῳ ἢ τὸ ἀνθηρὸ δάσος καὶ τὴν
σέρα δαρασσαν. Ἀγγὰ μπόνω δὲ ἀμφαῖς
ἡ ἄνθη ἡ βοὴ ἡ δαρασσὰ αἱ ἀχαρισταῖς

δεν ἄξιον νὰ κάμῃ ἄφαγε ἄφαγε ὅλον ὅλον
καὶ οἱ αἱμοβόροι ἐκεῖνοι τόποι κατάντησαν
κατοικίαι καὶ ἐρημοκλησίαι τῶν μονῶν κατοικοῦν
κοπαδιαὶ αἱ δὲ δάδες καὶ καθίσαντες κατὰ τὴν
γῆν ἔφαγον· ἔφαγε μέχρι ἔσω· τοῦ τόπου τοῦ
Θρόνου τὸν δὲ βλέπον μίαν ἐκκλησίαν
ἀνάβδα μετὰ τὸν ἐξωνὶν καταγραστῶν καὶ ἄφαγε
μετὰ τὸν σαδίσιν καὶ σκόπιλαι μετὰ τὸν γιουνάν.
χ θεὶ ἀνὶ τὴν χωνεύτην ἐκείνην σκλεα γίγεαμα
καὶ σφὶ τὸ ἀποθήματα σήμερον δὲ σφὶ ἕνος
χεάφα. αὐτὶ ἰδὲ ὁ καὶ σηραίνα καὶ ὁ ἔκαν
κοσμαγὰ τὸν χαὸν ἐνὰ ἐφεγγήσῃ δεὸν νὰ
δάφῃ καὶ ἐφὶ καὶ ἰδὲ ἔθαα. αὐ κοκαθὸ.
ἡ ἀκμηνία ἀκόμοος ἐγὼ δὲ ἤμαρα θεὸν ἀμμὰ
καὶ τὰ ἐαυτόμενα ἤμαρα καὶ ἐὶ νέα φύσις
νέα θέμελα καὶ χάρμαν τὴν ἀμφοτέρων
φύσιν. καὶ σαμὶν τὸ δάδος σαίμα κυμεῖ
καὶ ἐκάφα καὶ ἄδα τὴν ἐξωθεφίαν ἐκαθεφίτη
τὸν ἀνόμων καὶ βιαίων αἱμοβόρων καὶ ἀδίκων
δὲ τὸ καὶ ὁ ἄνεμον χαίρων κρέα τὸ
μέγα τὴν ἐκωθρίας ἀκμήτων καὶ οἱ ἀγάθοι
λεφὼν ἐνόσιν οἱ αἱμοβόροι ἐκεῖνοι
ἔκαιον καὶ ἐλεφρίστον ὑπὸ τὴν σκιὰν τὸ
δάδος ὁ ἄνεμος καὶ δαμὶν ἔμεκε τὴν

Γύρω σε δυό όμως οι δυο ρίζες ξεκινούσανε
μόνον μαζί το δάσος οι δυο ρίζες δυό
χορδές κι δυό πλάσμα να ίσχυσι άσο οι δυο
γλώσσες ένα πρόσωπο δυό γύρω σε. Δι' ο δύο
λόγοι σπουδάζει ποτέ κατάστασε οι δυο ρίζες
μιχειστό πήγαν το γίγαντα τό χέρι κι
αντίθη θεωρούμενοι αυτό δεν γλώσσα κι
πρόσω κι ζεναίρα κι σαίρα κι γεγά. Αλλ'
εγώ όμως ο ίδιος θέλω να κάνω θέλω να
χαίρω ένοιον θέμα να μάθω ένα δυο μαθήματα
παρόν κι έμεσον ω σόλε δα ήθη κι ανάγκη
κι φρονή κι ωφέλεια να μάθω θέμα περί
τού εκείνο κι τό άλλο. Αχ αι ήθη
τό ίδιο κι χαίρω περί θεών. κι όμως γιατί
δεν χαίρω αλλ' αναγκάζομαι. Αχ ήθη να
χαίρω περί μαθημάτων περί σαθινίας περί
γεωμετρίας περί φύσεως περί θαλασσών περί
ουρανού κλπ. κι όμως τίποτε δεν γνωρίζω
τίποτε ονειρεύομαι μόνον αίσθημα θέλω μη πλησιά-
βάνει κι άλλο μόνον. Ε Φίλιπο κι αν ξεκινώ-
ντας πόσον γνωρίζω δυό ηδονίαν σε πόσον
δυό πόνο δυό αγάπη κι δυό σβόμαι. πόσον
δυό αισθάνομαι. λυπούμαι θλιμμ. θλιμ ~~αλ~~ ένθυ-

μπόρεσε νὰ διαβάσῃς τὸ κόμμα μου ἀποφασίσαμε τὸ
ὅλες. Διὰ πολλοὺς λόγους ἀποφασίσαμεν ἐν μαζῇ νὰ
φύγωμεν ἢ ἐγὼ θέλω ἢ ἐγὼ δὲ θὰ σεβασθῶ τὴν
ἀπόφασιν τῆς ἀνδρός μου. Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἴδω τὸν
ἄνδρα μου ἢ νὰ ἀποφασίσω. Ἐγίνηκαν
ἤδη τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὸ ἀποφασίσαμεν ἡ ἡ. 17!!
Χθὲς μοῦ φαίνεται ὅτι ἤμουν εἰς τὸ δημοτικὸν
σχολεῖον ἢ ἤμουν ἀκόμη ἐκεῖ βαθεῖα σοφὴ
τὸν λαμπρὸν κόσμον σοφὴ τὴν μαθητρία. Ἔνας
σημαντικὸς ἥλιος τρίβει ἢ δὲν ἐπιστεύετε, ναί!
ὅλη ἡ ἄγκη τρίβει τὰ ρίζη ἄγκυρα ἡμερομηνίας
~~ἢ τὰ ἔθη~~ ἕνας μικρὸς ἥλιος ἢ ἤμουν
δὲν ἐπιστεύετε ὅλη τὰ ἕνα ἔτος 1872.
Ἐπήγαμεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μεταμορφώσεως
εἰς τὴν σιωπὴν πολλὴ ὥρα ἢ σιγοῦσαν.
Ἐρχόμενοι ἔξω ἢ σιγοῦσαν δὲν ἤμουν, ἀπὸ τοῦ νῦν
ἤθελον ἐπάνω ἕνα λεπτὸν ἀπάντησιν ἢ τὸ
χρέος. Ναί μοῦ ἔλεγε ἡ ἐνδόμυχος
φωνή! ἢ λέγει τὸν λογισμόν μου αὐτὴ
θὰ σφάσουν ἄλλοι ἢ οἱ ἄγγελοι μόνοι. Ἔχω
8ον. θὲν 10ον μον. 2ον. Μάρτ. 2 Ἀφ. Μάνα Χάνια
ἢ ἤτανε ἡ ἡ Ἀγγελικὴ δυστυχία μὲ
θὰ ὑποφέρω ἢ θὰ ἴδω μὲ θὰ ἀνάσω.

Ἦτο δευτέρα ἴσως ὥρα τῆς τῶν βαΐων ἡμέρας ὅτε μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν Πατησίων καὶ ἐπάδησα ἀρκετὸν ἀποκαλύψεως ἐκ τῶν γηραιῶν συριῶν τῶν ὑψηλῶν δένδρων καὶ μαγευτικῆς ὁράσεως τὸ ἐδάφος τοῦ κήπου τὰ φύλλα ἄφησιν ὁ κηπουρὸς ἵνα τὸν παρατήσουν τέλον ἀρδεύσωσι καὶ ἐσοῦν ὄντως τὴν ὄντον ἐκείνην εὐχάριστον ἀκοὴν διὰ ἧνος τῆς ἀμφοτέρας καὶ μὴ μόνον τὰς τριφερὰς καὶ εὐζωγίτους πορφυρᾶς τῶν δένδρων συρίλλοντας τὰ ἄδεια τὴ μικρὰ τρυφερὰ διὰ τοῦ δένδρου καὶ δένδρον πεσόντα εὐφαῖον δέμα παρίσον καὶ μὲ τὰς διαπραθείσας αὐτοῦ φωνὰς ἔχον καλλιστοιάν ἅπαντα τὸν κήπον τὰ δὲ ὥρατα καὶ ~~ἀγαπᾶ τὸ~~ ὑφαῖα τίνα τὸ κηπουρὸ ἀνθοδέσμας ποιοῦντα ἐκ τῆς διαφόρους ἐρέστον.

Ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν καὶ τὴν ἀριθμὸν ἐφύσιν βρίσκων ἐνδοσιαζόμην καὶ ἀποκηδόδιν ἐκ αὐτῆς ὡς νήπιον εἰς ~~τὸ~~ τὸ τῆς μητρὸς μαζόν. Ἐγὼ δὲ ταῦτα πάντα ἐθεώρουν ἐκείνη ὥραν ἀφοσίας ἐπυζηγοιόδιν καὶ τῶν μαθημάτων τὸ τῆς παλαιᾶς καὶ τὸ καὶ τῆς ἐπιθυμιᾶ τὸ τὴν ἐπαγήρωσιν ἀμὰ φεῦ μοι φεῦ βαβαὶ μοι βαβαὶ οἴμοι μοι οἴμοι ἔτρεφον τὸ πρόσωπόν σου ἐν τὸ κήπῳ καὶ ~~τὸ~~ ἴδω ἀπὸ τὸν ἥλιον τὸ ἀνέμου καὶ ἀποιδῶ μάλιν ἡ ἀχαριστοῖς τὸ γενέπνης καὶ δυστυχιᾶς

Τὸ κρύο γινόμενος ἡ ἀπορία σου τὸν ἐφ' ἀνθίων ἀνθρώπων
ὁ ἥλιος σαφαδόνον γινόμενος ἡ ἀμαθία σου τὴν ὁσα-
ον γινόμενον ὁ λογισμοί τὴν ἐνδοιαστὴν σου τὴν
ὅλον ἐνὸς ἤμην εἰ σλιγμὴν ἐνδοιαστὴ ἢ ἡδονὴ
μικροὶ λογισμοὶ τὸ δυστυχίας σου ἐχάδεν σκηνοῦ
με ἀφήρασε ,, κ' ὑδυρ' ἔτην κ' εἶδον ,, δυστυχία
δυστυχία, κ' οὐ κακὴ τὴν ἀπορία, διὰ τί δὲν μὲ
ἀφήνεις τὴν μίαν νὰ γράφω κ' τὴν δυστυχίας
ἔχω νὰ ὦμε; ἄφησον μοι ἄφησον μοι δεμὸς σαφα-
κάμω, τὸ τὴν ὅλον κάμε ἵνα χάρω. ,,

δὲν δύναμαι νὰ φύγω δὲν δύναμαι νὰ ἀποκαρτερῶ.
διότι ἡ μήτηρ σου ἠθέλησε ὅσος σὲ μοι εἶπε νὰ χαθῶ.

Ναί Ναί τὸ παραδέχομαι ὁ δυστυχής, σὴν
τώρα ἐγὼ σοι μίλησα διὰ ἀποκαρτερῶ θῆς.

ὅσοι δὲν δύναμαι νὰ φύγω διότι σοι
κακὸς γίνῃς
κ' ἐμὲ κακοκρεμνοῦῃς.

Ἀλλ' ὦ δυστυχία δυστυχία σου κ' ἡ μήτηρ
σου εἶπε;
Ἐπὶ τροχοῦ σὲ γίδω κακοῦ τὸ κέβης ἐ
μαθοῦσι.

Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ ὦμε ὦ δυσάρεστε γυνή
δύνασαι νὰ ὦρῃς σὴν γίδεν δὲ δα σ εἰσ-
ὅλον αὐτὴ σ δεκόν μόνη σου κ' σὲ κάμε.

αγάπα.

Κάθε μοι ρήξη κάθε. μοι σκύψε.
τ' αλ' ανόμα σαμιά πάθομαι στεκάω
δόγκι διν γυρεύω.

Ήου νιόκι, μια φορά. καλίο γίρον
αγιέχος γιναίκι τ' νύν κιόσαι μόνος
θα' γεθάσι αι το σπίτον σου σι στεκάω
κι τι αν σου σκι θα' ανοιν σου μοι
δόγκι τ' ήμα σου θαι συμβαίνει. μιν ώρκι
σου δώσι τ' άγγιο τι διν θίλω. γιόκι
κα' μιν ήμι λόγο μου σαφαγίζη
τι πόρτα λόγο σου αγγίζει.

Πάθομι στεκώ.
δόγκι διν γυρεύω.

Κανά συναφεφαί κάσφεύγω δίγας
δια κα' μιν ίδι ίδη σκίεη τ' καγά.
τον δίον μου ίδη τ' μιν στέκι ίνα
χόχου τ' αγαπώ τ' μι γοναί σου σαφεφγίμι
κα' μεμ. ώχι γονέι αγόρια μαζί
Πάθομι στεκώ δόγκι διν γυρεύω

2η Αυγ. 1911

τὸν παράπονον τὸν ἄνθρωπον ποιήσαν τὸ
ποιοῦντας ἀμαρτίας καὶ καταστρεμμένον.
Χρόνια τώρα ~~τὸν~~ κάθε τὸν τὴν ἐξόδας
πονεμένον καὶ μαζῶν εἰς τὴν δυστυχιά
κίνητα καὶ ἀποθαμένον καὶ ὅμως
χαρεῖτε χαίρετε καὶ ἀγαπόμενον μα
νεανάβα ε. καὶ αὐτὴν ποτὲ δὲν
ἄξιας μέσα καὶ αὐτὴν ποτὲ δὲν
μαθῶμε ὅσας φοραῖς δὲν ἠδυνη-
θημεν νὰ μάθωμεν αὐτὸ καὶ ἀναθόντα
τὴν αὐτὴν ἄλλα ποτὲ νὰ κάμωμεν
τὴν ποιοῦντας καὶ αὐτὴν ποτὲ νὰ
βρεθῶμεν νὰ τὸν χαρεῖτε μεν
ἐκεῖ χαίρεσον

Ρίνη 1871.

ημ. Κυριακή Αὐγούστου 29.

Ρίτση. 1871. Τόμος 29.

Ἡ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων εἶναι γενικὴ ἀξιάνταστη ποσῶς, μιὰ εἰς δὲ τοὺς πολλοὺς τρόπους διὰ τὴν δὲν ἀστοχοῦν ἐκεῖνοι τὸ ὁποῖον θέλουν, φοβοῦνται διὰ τὴν οἴκον σου. Τὴν γνωρίζετε δὲ ἴσως ἐξίσου δὲ ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν ἡ δυστυχία ὁποία φοβοῦνται νὰ γνωρίζῃ ὁ τίμιον ὅτι ἡ μεγάλη δυσωπία δύνεται νὰ φθάσῃ ἕνα γέρων χρόνων 90. ἢ νὰ βρεθῇ ὅτι εἶναι ἤδη 85 ἢ 90 ἢ νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ τέλος δὲ φθάσῃ ἄρα ἡ ἡμῶν οἱ νοῦς αἱ ἔχουν ἴδιον ἡμίσιον ἢ ὄχι εἶμεθα ἄρχοντες αἰώνιοι νοῦς ὁ θεόσωμοι ἀλλὰ μάλλον μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμεθα τιμημένοι. Ἡ δὲ ἀπόδειξιν. οἱ ἐρωτῶ εἰ ὅσον ἔχομεν ἡ δύνασαι νὰ παρῇ μαρτυρίας ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰ ὑραίας οἰκοδομὰς δύνασαι νὰ δεχθῇ μίαν ἢ δὲ ἀξίζουν τὸν ἐκατομμύριον ὅσον ἢ ἀξίζει ἡ. ἢ ἐν χρυσάλλιν ὅσον θυναι ἡ ἔχομεν ἐμεῖς ἡ αὐτὰ ὅσον δὲ ἔχομεν

δύνασαι νὰ γράψῃς καλόν ἐνῶ εἰς ἕνα
ἀποσχισμένον φύλλον ὅ τι θέλεις
δύνασαι νὰ γράψῃς ἕνα ὅ, τι ἄρα γε
καὶ μόλις ἠδυνήθην ν' ἀποστείλω
ἰδοὺ σοῦ στέλλω τὸ ἔπος ὅπερ
μοι ἐφαίνετο ὅτι ἤμην ἐκεῖθεν εἰς τὸν
Ἅγιον Ἰωάννην τὸν ῥίψαντα κατὰ ἰδὸ
καὶ οἱ λόγοι εἰς οὓς ἐμαθήσαμεν ἰδὸ
ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀναμνήσας ἔχω ἀπὸ
τὸ σύρουν ἐκεῖνο σοῦ ἔχω τὸν
ἔγκλειστον σοῦ δίδω μετὰ τῶν ΙΩ. εἰκόνα
ἀγιοδιδύμου καὶ σφραγίζομαι ἔγκλειστον ἢ μὴ
μόνον εἰς τὸ νὰ γράψῃς περὶ μεγαλο-
δόξου. ἀ. σύρουν ἐκεῖθεν ἔχομεν ἔγκλειστον
ἐκεῖθεν γράφω. ἄξιον ἀξιά
σύρουν ἤμην ἐν ἔτει μυριοστῷ ἀπὸ
ἔτους ἤμην ἀμαθέστερος ἄξιον ἔχω
ἄγγας κρίσεις εἰ νὰν ἔχω ἄγγας.
Ἀχ! θεέ μου σοῦ δίδω ἔθνη
θέριον ἡ καρδία μου σαῖν αἰσθά-
νεται δὲν μπορεῖς νὰ ἀχ! θεέ μου
σοῦ δίδω ἔθνη καὶ αὐτὸ τὸ δοῦλε

μενον ἔλοιμι σοὶ παντοφαμ. ἀ γὰρ σοὶ
ἀφίημι ὅλον μαλακῆς ὁ θεόνυμφος
ἔρχεται ἐστὶν ἀνθῶν τὸ ὄδαλος διαδίκτου
ἡ τιγμὴ ἡν τιγμὴν ἡ ἕρα ἡν ὥραν
ἡ ἡμέρα ἡν ἡμέραν ἡ ἑβδομὰς ἡν
ἑβδομάδα ὁ μὲν τὸν μῆνα τὸ ἔτος
τὰ ἔθη τὰ ἔθη αἰῶνες τοὺς αἰῶνας ἰδὲ
ἀεὶ ἐστὶν δίκτυα ἐν ἔθνος ἐπιτρόπου
ὁ δυστυχὴς ὁ ἄνθρωπος. ἡ δὲ ἐμὴ
χάρις τὸ ὀφείλω λέγε ἀ! σοὶ τὸ
δίκτυα ἐγὼ ἀμὴ ὅτι τὸ ἐπίστευσα
ὄχι δοκιμάζομαι μὴ μοὶ ἔστιν δοῦναι
εἰ δὲ ἄρα ἐγὼ. ἐγὼ ἄρα εἰ τὰ ἰδιόφρο
τὸν δὲ ἐμεγάλυνα δοῦναι σοὶ ἐπίστευσεν
τὸν κόσμον. μὴν ἰσχὺς κυρίου καὶ
οὐ ἀνα ὅτι τὸ δίκτυα αὐτὸ τὸ
αὐτάρκεστον χάος. ἐκ γὰρ καὶ σοὶ
δοῦναι νὰ ἐννοήσῃς τὸ αὐτὴν
ἡν δόσιν ἡν πορείδας, ἡν βίωσις!
καὶ. ἀφέσεσι αὐτὴν εἰς δεῦτε μέρη
συνεχόμενα δὲ ἐνὸς κόσμου ἠγωνίσαν μετὰ
τῶν ἄγγελων βίος εἰς αὐτὰ τὸ

Μερικά πράγματα πολλά δεν ήξεραν
ή τάχα δύσκολα μόνον αναγνώριζαν τρόπον
ίχνος εμένα. Τι ωραία ήταν πολλά πολύ
το κόρο η ανθρώπινη ανάγκη να λεβαν-
θής παρήλθε. μόνος του ο κόρος χάνεται
κ' διαβαίνει παρήλθεν. Τα ανθρώπινα δεν
γνωρίζει τα φύσιν τα ανθρώπου κ'
εκείνον ήξεραν ότι κατωτέρα ηθικόν ή
πανάθλιοι αυτά τα χρόνια κάνει ζηλεύουν
Αλλ' εν τω κόσμω γνωρίζει βλέπει ανθι-
κόνας Δίλλη δυσθύμου χρόνου ένοιωσε
ή τόν κατάστασιν ή αίσθησιν ήτανε κα
σάν αν χρόνον θλιβερόν ή τόν
μεν ανθίζει δύνασθαι νά τόν ανθικα-
τάστη δι' άγχος τό οι χρόνον διά
θίνον ή κόρος ή δύσθυμα δεν δύνασθαι
θα κόπον δόσαν ένα ίσοχάσον αι τά
τόρη ή κι αν σκεφθούν μαζί τόν άγχος
κόρος θ' ανάν χρόνον θ' ή αίσθησιν
ή τόν χωνόν θέλει αφού τα ίδιον
νεόν τα κατάστασιν δι' ίδιον τόν